

Horváth Elemér

TABULA RASA

(érkezés firenzébe: 1957. január 5.)

24 évig volt terhes velem
ha nem az anyám a történelem
aztán a fény s a hideg hirtelen
hatalmas traumája létezem
hunyorgok megdörzsölöm a szemem
s egy pillanatra nem emlékezem

A TRUBADÚR

szeretél ebben nem kételkedem
az emberélet útjának felén
így intonáltad a leveledet
„mi dolgod odakünn gyere haza”
attól kezdve egy helyben rohanok
közted és identitásom között
s ebből a feszültségből létezem
durván fogalmazva a tényeket
vérem után bárhova elmegyek
ott maradni más lapra tartozik
azon a más lapon vannak a verseim
íme tehát a könnyes trubadúr
egy étellel később és nélküled
...egyébként változatlanul

SZIMULTÁN

egyhetes havazás után
végre a márciusi nap
a fenyők fehér palástban
vakító boltozat alatt
s az ereszen folynak a jégcsapok

ma van a születésnapod
s hihetetlenül messze vagy
mexikóban lelőttek egy politikust
hongkongban esik az eső

Lázár Zsófia

VIGYÁZZ, HA JÖN A VONAT!

Mindenféle fogadalmat tettem akkoriban, például, hogy nem eszem többé húst, vagy hogy nem tartom meg a születésnapom. Kerültem az embereket, és ha véletlenül megláttam egy ismerősömet az utcán, gyorsan átmentem a túloldalra. Fura szokásaim voltak; aznap is a padlón ültem, fejem köré csavartam egy fehér selyemsálat, lehunytam a szemem, és vártam. Nem tudom pontosan, mire vártam, talán, hogy a levegőbe emelkedem, képeket fogok látni vagy fehér fényt.

Persze semmi sem történt. Vagyis inkább nem az történt, amit vártam. Először végtelen feketeséget láttam, aztán valaki a homlokom mögül egy filmet kezdett vetíteni a szemhéjamra. Tisztán hallottam még azt is, ahogy a vetítógép forog. A kép először homályos volt, aztán mikor kiélesedett, ráismertem. Valami régi film volt, emberek szaladgáltak egy hajó fedélzetén, és közben hadonásztak és kiáltoztak, de nem hallottam, hogy mit, mert némafilm volt.

Azt hiszem, már percek óta csengettek, amikor végre felébredtem. Végignéztem magamon, és láttam, hogy a parkettán fekszem, a szobában pedig nincsenek bútorok, csak egy nagy állótükrök. Hol vagyok? Felkeltem, és lassan kibotorkáltam ajtót nyitni.

A postás volt az. Begyakorlott, színpadias mozdulatokkal, ahogy a bűvész elővarázsol egy galambot a varázsdobozból, előkeresett a táskájából egy zöld borítékot, és a kezembe nyomta.

– Távirat – mondta szinte fenyegetően, aztán, mintha örvény rántaná le a mélybe, eltűnt a sötétben tátongó lépcsőházban. – De hát senki sem tudja, hogy itt lakom! – kiáltottam utána, de már nem hallotta. Utolsó pillanatban ugrottam vissza a lakásba, az ajtó már csak résnyire volt nyitva, hajszálon múlt, hogy nem zártam ki magam. A borítékot a konyhaasztalra dobtam, lehunytam a szemem, és elképzeltem, hogy mi lehetett volna, ha tényleg kizárom magam. Mezítláb, kezemben a zöld borítékkal rohanok végig a Ferenc körúton. „Nem ismer kérem egy lakatost? Vagy egy betörőt?” – szólítottam meg a szembejövőket. Vagy bekopogok a földszinti lakóhoz, az összeszalasztja az egész házat, hogy „nincs valakinek egy hosszú létrája?”, aztán a létrát a spájzablakon át kiteszkolják a világítóudvarra, én pedig (mezítláb, a fejemen fehér turbán, kezemben a zöld boríték) remegő lábbal felmászom a létrán, miközben mindenki engem néz, belököm a kamra ablakát (a létra nem elég hosszú, már lábujjhegyen állok), és fejfelé előre, mint egy eltévedt lövedék, befúródom az előző lakó porlepte befőttesüvegei közé. A borítékot elejtem, és az, mint egy madártoll, ringatózva hull alá a világítóudvar mélyére.

Remegtem minden ízemben, míg felbontottam a táviratot egy ragacsos késsel. Ez